

Evangelí de la festa del Baptisme del Senyor (A)

“Deixa’m fer, ara. Convé que complim d’aquesta manera tota justícia”. Jesús rep el baptisme de Joan com a manifestació del seu acatament incondicional de la voluntat divina.

Evangelí (*Mt 3, 13–17*)

Llavors Jesús vingué de Galilea i es va presentar a Joan, vora el Jordà, a fer-se batejar per ell. Però Joan s’hi oposava, dient:

—Soc jo el qui necessita ser batejat per tu, i tu vens a mi!

Jesús li respongué:

—Deixa'm fer, ara. Convé que complim d'aquesta manera tota justícia.

Aleshores Joan el deixà fer.

Un cop batejat, Jesús va pujar de l'aigua. Llavors davant d'ell el cel s'obrí, i Jesús veié l'Esperit de Déu que baixava com un colom i venia damunt d'ell. I una veu digué des del cel:

—Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut.

.....

Comentari

Joan predicava un baptisme de penitència per a la remissió dels

pecats. Molts hi anaven per escoltar-ne les paraules i fer aquest signe penitencial, disposats a recomençar una vida nova després del ritu de purificació. Jesús acudeix entre la gentada, com un més. Com és possible que Jesús faci això? Si no té pecats dels quals desprendre's! Hi ha alguna cosa en l'acció de Jesús que el Baptista –com nosaltres– no entén bé; per això es mostra desconcertat: “Soc jo el qui necessita ser batejat per tu, i tu vens a mi!” (v. 14). La resposta de Jesús és: “Deixa'm fer, ara. Convé que complim d'aquesta manera tota justícia” (v. 15).

En el context cultural del judaisme d'aquell temps, es considerava que la “justícia” consisteix en el compliment fidel de la Torà, en tant que acceptació plena de la voluntat divina. Jesús rep el baptisme de Joan com a manifestació del seu acatament incondicional de la voluntat divina. El sentit profund del

que ara comença a entreveure's es veurà només al final de la vida terrenal del Crist, és a dir, en la seva mort i resurrecció.

Acudint a rebre el baptisme, Jesús comença a mostrar-se com aquell que compleix els plans salvadors de Déu per portar el seu poble a la pàtria promesa del Cel. En efecte, Jesús comença la vida pública en sortir de les aigües del riu Jordà. Moisès havia mort després de contemplar la terra promesa des del mont Nebo, just abans de travessar precisament el riu on Jesús es va batejar. Ara Jesús comença la predicació a partir de la riba del Jordà, que és el lloc on la vida terrenal de Moisès s'havia acabat. És Jesús qui porta a plenitud allò que Moisès va començar.

D'altra banda, les paraules que s'escolten indiquen amb força claredat que es comença a complir

tot el que s'havia anunciat de part de Déu. La frase “aquest és el meu Fill, el meu estimat” (v. 17), pronunciada per una veu des del cel, és un ressò d'aquella en què Déu s'adreça a Abraham per demanar-li que sacrifiqui el seu fill Isaac: pren “el teu fill únic, que tant estimes” (*Gn* 22, 2). La manera de referir-se a Jesús posa en paral·lel la dramàtica escena del Gènesi, en què Abraham està disposat a sacrificar Isaac que l'acompanya sense resistència, amb el drama que es va consumir al Calvari, on Déu Pare va oferir el seu Fill en sacrifici, acceptat voluntàriament per a la redempció del gènere humà.

A més, l'afegit “en qui m'he complagut” (v. 17) rememora l'inici dels cants del Servent del Senyor al llibre d'Isaïes: “Aquí teniu el meu servent, que jo sostinc, el meu elegit, en qui s'ha complagut la meva ànima” (*Is* 42, 1). El quart d'aquests

cants dibuixa amb claredat tot el que el Servent del Senyor haurà de patir per redimir al gènere humà: “Ell portava les nostres malalties i havia pres damunt seu els nostres dolors. Nosaltres el teníem per un home castigat que Déu assota i humilia. Però ell era malferit per les nostres faltes, triturat per les nostres culpes: rebia la correcció que ens salva, les seves ferides ens curaven” (Is 53, 4–5).

Ensenya el Catecisme de l'Església catòlica que, en aquest episodi, “l'Esperit que Jesús posseeix en plenitud des de la seva concepció ‘es posa’ damunt d’ell. Ell en serà la font per a tota la humanitat. A l’hora del seu baptisme, ‘el cel s’obrí’ –l’havia tancat el pecat d’Adam– i l’aigua és santificada quan hi davallen Jesús i l'Esperit Sant, preludi de la nova creació”[1]. D'aleshores ençà, l'acció creadora, redemptora i santificadora de la Santíssima Trinitat serà cada

cop més manifesta en la vida de Jesús, en l'ensenyament, els miracles, en la passió, mort i resurrecció.

---

[1] *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 536.

Francisco Varo

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-de-la-
festa-del-baptisme-del-senyor/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-de-la-festa-del-baptisme-del-senyor/)
(03/04/2026)